

A „görögkatolikus” szó egybeírása mellett a következő érvek szólnak:

- A „görögkatolikus” összetett szó szótagszáma nem haladja meg azt a határt, ami alapján kötelező volna külön írni, mint a „római katolikus” kifejezés esetében.
- A „görög” főnévből képzett melléknév előtag ragozatlan formában természetesebben csatlakozik a „katolikus” második taghoz, mint a „római” előtag.
- A különírt formát némileg félrevezetőnek tartjuk, mert esetleg azt vélelmezhetik rólunk, hogy görög nemzetiségű katolikusok vagyunk, holott nem a nemzetiségünk, hanem a szertartásvilágunk „görög”, vagyis bizánci eredetű.
- Hasonló értelmezési nehézséget jelent a különírásban az egyébként gyakran használt „magyar görög katolikus” kifejezés. A két nemzeti megjelölés közül az egyik, természetesen, a szertartásvilágot jelöli, mégis furcsán hat egymás mellett a két jelző.
- Magyarországon a „görögkatolikus egyház” fogalom egy élő, konkrét, háromszáz-ezres hívőszámú külön keresztény egyházat jelöl, mint a kopt, a református vagy az evangélikus stb. egyház elnevezései, amelyek egyház egyszerre tartozik szervezetileg a katolikus egyházhoz, liturgiájában, lelkiségében és fegyelmében viszont a bizánci, keleti kereszténységhez. Tartalmilag, érzelmileg és hatásában is jobban kifejezné a közösségünknek ezt az összetartozását, ha egyetlen szóval jelölhetnénk a nevünket.
- „Egyesült” egyházaknak is neveznek minket a világban, mivel a keleti egyházszakadás után keleti egyházfegyelmi megmaradva újra „egyesültünk” a római pápát elismerő katolikus egyházzal. Tehát egyszerre vagyunk szertartásunk szerint görögök, hierarchiánk szerint pedig katolikusok. Talán ezt az egységet is jobban kifejezné az egybeírt alak.
- Történelmünk során iratainkban, levéltári forrásainkban mindkét formával találkozunk, de mindent figyelembe véve értelemsebbnek és korszerűbbnek látjuk ma az egybeírt forma használatát.